

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

จุดลากโลกเข้าสู่ธรรม

ก่อนจึงหัน

ที่วัดภูวี่เราไม่ได้ถามนานแล้ว วัดภูวี่ตามธรรมดาตั้งจุดศูนย์กลางไว้ ๓๐ สามสิบกว่าบ้างลดบ้าง ตั้งจุดไว้ศูนย์กลาง ๓๐ องค์.วัดภูวี่ไม่ได้ไปนานแล้ว ดูเป็นปีๆ ละมั้ง แต่การส่งอาหารให้ประจำเดือนนั้นเป็นประจำมาตลอดได้ ๒๐ กว่าปี วัดนี้ความเป็นอยู่อาหารการบริโภคนั้นอยู่กับวัดป่าบ้านตาดทั้งหมดเลย เราเลี้ยงทั้งวัดเลย เพราะเราไปดูเอง สถานที่บำเพ็ญเพียรชั้นเอก เอกอย่างเยี่ยมอีกด้วยนะ คือท่านอุทัยท่านไปอยู่ก่อน ท่านอุทัยท่านสมบุกสมบันทางด้านนี้มานานแล้ว ท่านอยู่วัดถ้ำพระภูวี่ อยู่ที่ละสองสามองค์ ไม่มากกว่านั้น คือมีสองสามครอบครัวเขาเป็นคนทุกชั้นคนจนเขาไปอยู่ที่นั่น ท่านไปพักกับเขาภาวนาดี ท่านอยู่ไปนานก็เป็นการกระทบกระเทือนความเป็นอยู่ของเขา ท่านก็จะลาเขาไปแต่เขาไม่ยอมให้ไป สำคัญตรงนี้จะ

ถ้าพวกผมไม่ตายท่านอาจารย์ไม่ตาย ไม่ให้ไป ว่าอย่างนี้ แต่เวลาตายอย่านิมนต์พระมากุสลา ธมฺมา นี้ยังมีชีวิตอยู่รับพระไม่ได้หรอก เอาแล้วนะ ไม่ยอมให้ไปเลย ตกกลางท่านก็อยู่ที่ละสองหรือสามองค์ เขามีสักสามสี่หลังคาเรือน อยู่ไม่นานเรา ก็ทราบ ได้ยินมานาน หากไม่มีโอกาสไปดู วันที่เหมาะสมมันจำ พ.ศ.ไม่ได้ ประมาณ พฤษภา คุณเพ็ญสวัสดิ์จำได้ เขาเคยไปด้วยคราวนั้นยกขบวนกันไป แต่ก่อนเราอายุยังหนุ่มน้อยพอลงรถบัสไปเลยที่นี้ไปดูหมดเลยละ ตระเวนดู ที่ไหน แหม มีแต่ที่เยี่ยมๆ ปลุกจิตใจได้เป็นอย่างดีทั้งวันทั้งคืน

มาก็ประกาศเลยละบอกกับท่านอุทัย แต่นี้ต่อไปพระถ้าตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจริงๆ เพื่ออรรถเพื่อธรรมจริงๆ แล้วท่านจะมาทำอะไรให้เปิดรับท่าน แต่พระที่โกโรโกโสอย่าให้อยู่โล่งภูเขาให้หมด หน้าภูเขา เรบอกเด็ดทั้งสองอย่าง ถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมา เอาๆ มาผมจะรับเลี้ยง บอกตั้งแต่นั้นมา เราก็บอกท่านเรียบร้อยแล้วว่าอาหารการขบฉันไม่ต้องวิตกวิจารณ์ ผมรับเลี้ยง ตั้งแต่บัดนั้นมาเดือนละครั้งๆ ตามจำนวนพระมาน้อย สี่คันรถ ไปแต่ละเที่ยวได้สี่คันรถ เต็มเอี้ยดๆ ถ้าไปดูแล้วยังบกพร่องตรงไหนอีกกลับมาเอาไปอีก ดูเหมือนจะ ๒๐ กว่าปี นี้เรียกว่าชีวิตพระทั้งหมดอยู่กับวัดป่าบ้านตาด เลี้ยงดูทั้งหมดเลยตั้งแต่นั้นมา

เพราะไปดูจริงๆ ดูทั่วถึงหมด มีตั้งแต่ที่สังตวิเวก เสียตายๆ ตลอดอยากให้พระได้มาอยู่ๆ เพราะเราเคยอยู่อย่างนั้นอยู่แล้ว ที่นี้พระท่านก็ไปอยู่ เดียวนี้ก็ดูเหมือนเดือนหนึ่งอยู่ในจุด ๓๐ นี้ละมั้ง ท่านอุทัยไปแล้วพระยังแน่นหนาอยู่ การอบรมสั่งสอน

ก็เทพของเรา ครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีแต่เทพของเรา รู้สึกจะออกหน้า ๆ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เหมือนกันหมด กลางคืนกลางค่ำพอเริ่มมีตึกโมงเย็นพระท่านก็มารวมประชุม กุฎิ หลังเดียนั้นละแต่มันเป็นสองชั้น ชั้นหนึ่งหิน ชั้นบนเป็นพื้นไม้ แต่ท่านอยู่ข้างล่าง ฉัน ข้างล่าง ฟังการอบรมข้างล่าง

พอตกเย็นท่านมาเองรวมกันมา เปิดเทพขึ้นแล้วฟังเทพอย่างน้อย ๑ กัณฑ์ พอเสร็จแล้วองค์ไหนจะออกไปเที่ยววิเวกตามที่ต่าง ๆ ตามอริยาศัยของตนก็ออกไปได้ บำเพ็ญได้ ผู้ที่ไม่อยากไปจะนั่งอยู่นั้นฟังเทศน์ต่อไปก็ได้ หรือไม่เปิดเทพต่อไปอีกนั่งภาวนาไปอย่างนั้นก็ได้นี้เป็นประจำสำหรับวัดภูวี่ เรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ อาหารสำหรับกรรมฐานแล้วเรียกว่าเป็นชั้นค่อนข้างสมบูรณ์ ไม่อดอยาก เพราะเราเป็นคนจัดให้เอง เราผ่านมาแล้วเรื่องกรรมฐาน ความอดอยากขาดแคลนเราผ่านมาทั้งหมดแล้ว ประมวลมาแล้วก็เป็นผู้จัดอาหารถวายพระ มันจะบกพร่องหรือขาดเงินไปไหนวะ จัดให้พระ

นี่ก็ไม่ได้ไปนานแล้ว น้ากลัวมันจะตายเสียก่อนจะไม่ได้ไปละ ชีวิตของพระทั้งหมดอยู่กับวัดป่าบ้านตาดเลียงดูตลอด ไปแต่ละเที่ยวสี่คันรถ รถหกล้อก็มีสี่ล้อก็มี แต่บ่งขึ้นนะของเต็มเลย ๆ อย่างน้อยสี่คันรถไปเที่ยวหนึ่ง ๆ กลางคืนกลางวันมันสังัดหมด นั้นละท่านหาธรรมท่านหาอย่างนั้น การขบการฉันท่านไม่ค่อยกังวลนะ พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอ ท่านปฏิบัติอย่างนั้นละ สงบสังัด ทางธรรมะนี้สง่างาม ภายในใจ ภายในใจสง่างามตลอด

อย่างที่เราลงจากเขาไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา จะไปให้ถึงหมู่บ้านไม่ถึง ไปถึงกลางทางหมดกำลังพักนั่งอยู่นั้นก่อน แล้วเดินต่อไปอีก ที่นี้มาเทียบกับร่างกายออบออบจะไปไม่ไหว แต่จิตใจนี้เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า นั้นมันต่างกันนะ ดูใจนี้สง่างาม อยู่ในที่อ่อนเพลียมาก ๆ ที่เป็นทุกข์มาก ๆ นั้นแหละ กิเลสก็เกิดธรรมะก็เกิดก็ได้มาแล้ว ให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟังเพราะมันเกิดกับเราเอง กิเลสเกิดเกิดอย่างไร ธรรมะเกิดเกิดอย่างไร ไปนั่งเจ้ามันจะตายไปไม่ถึงบ้านเขา ก็อดข้าวมาที่วันจากภูเขา กะว่าจะถึงหมู่บ้านเขามันยังไม่ถึงต้องพักกลางทางเสียก่อน จากนั้นก็เดินต่อ ออกจากหมู่บ้านเขามาหินดานฉันจันที่นั่น ล้างบาตรล้างอะไรเช็ดบาตรเรียบร้อยแล้วค่อยขึ้นเขา เป็นอย่างนั้นเป็นประจำ

นี่พูดถึงเรื่องจิตใจ ร่างกายอ่อนเปียกก่อนจันหัน พอไปจันจันหันมาแล้วเหมือนม้าแข่ง คือกำลังทางร่างกายมันมาได้อย่างรวดเร็ว มาเร็ว พอฉันอิมเท่านั้นร่างกายนี้แข็งปิ้งไปเลย นี่มันง่ายกำลังทางร่างกาย กำลังทางใจนี้ลำบากมา จึงต้องได้พยุกันตลอดเวลา เคยปฏิบัติมาอย่างนั้น ที่นี้การที่เราปฏิบัติต่อพระกรรมฐานเราเป็นผู้ผ่านมา

เสียเองมันก็ไม่ผิดละซี จะผิดอย่างไร อาหารการกินควรอย่างไรไม่ควรอย่างไรกับพระกรรมฐานท่านเป็นอย่างไรเราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ท่านก็สะดวก เช่นอย่างวัดภูวัญเรียกว่าสะดวกมาก

ใครเขาจะไปส่งอาหารไม่ส่งอาหารไม่สำคัญ เพราะเราแน่ใจแล้ว แล้วก็ถามดู พระลองถามดูที่อยู่กันเป็นกลุ่มเป็นเหล่าขนาดนี้นั้นนะ ประชาชนแถวนี้ก็หลายอำเภอ เราถามพระดูนะ เอาความจริงมาพูด แล้วมีจุดใดบ้างอำเภอใดบ้างตำบลใดบ้างที่เป็นบุญเป็นกุศล ความอดอยากขาดแคลนอยู่ที่ไหนก็อดอยาก แต่มันสำคัญอยู่ที่น้ำใจ เราว่าอย่างนี้ ถ้าน้ำใจมีแล้วจะอดอยากขนาดไหนมันก็เป็นไปได้ทั้งนั้น เราก็ถามดู อยู่อย่างนี้มีเช่นผู้ใหญ่บ้าน กำนัน หรือนายอำเภอ หรือกลุ่มใดก็ตามประชาชนชาวพุทธเราก็ดูกันปรึกษาหารือกัน นำอาหารการบริโภคอาหารสดอาหารแห้ง เช่นพวกข้าวสงข้าวสารอะไรก็แล้วแต่ รวมหัวกันมาถวายที่นี้เป็นครั้งเป็นคราวมีไหม เราถาม บอกไม่เห็นมี ถามที่ไรบอกไม่เห็นมี ก็แสดงว่ามีแต่เรา ถ้าอย่างนั้นมันก็มีแต่เราละซี ท่านยิ้มๆ ท่านไม่พูด

มันก็ใจจิตอยู่มากเหมือนกันนะมนุษย์เรานี้ะ พระออกมาจากคนแล้วคนใจจิต พระก็ลูกของคน มันเป็นอย่างไร มันน่าอ่านไหม นี่เราพูดนี้เราอ่าน คนอดอยากขาดแคลนจิตใจต่ำทรมานด้วย มีดบอดไม่สนใจกับเรื่องศีลเรื่องทาน การเสียสละบ้างเล็กน้อยอย่างนี้ไม่สนใจ หาแต่ใส่ฟุงเจ้าของๆ ก็ยังว่าไม่พอๆ ตายทิ้งเปล่าๆ พวกนี้นะ นี่เรายกตัวอย่างเอามาพูดเพราะเราถามจริงๆ ถามซอกแซกหาเหตุผลจริงๆ ส่วนพระที่จะอดอยากไม่อดถ้าเรายังไม่ตาย ส่งให้เป็นประจำเดือนละครั้ง นี่จวนสิ้นเดือนวันที่ ๒๖-๒๗-๒๘ ไป จวนสิ้นเดือนไป

ไปแต่ละครั้งจัดให้พอ เราเป็นคนจัดเองจะบกพร่องได้อย่างไร ข้าวสารประมาณเท่าไรเดือนหนึ่งมีพระสักจำนวนเท่าไร ข้าวสารประมาณเท่าไร น้ำตาล นู่นนะยังหาพิเศษอีกนะ น้ำตาลก็เป็นกระสอบๆ พวกน้ำตาล พวกข้าวสาร แล้วอาหารแห้ง เครื่องกระป๋องเป็นลังๆ ไปประจำๆ ให้ประชาชนเขาขึ้นไปจัดอาหารถวายพระ ได้จัดถวายพระต่อไป เศษเหลือเขาก็อาศัยกินกับพระพวกประชาชนเหล่านั้น เดียวนี้ดูเหมือนจะมีหลายหลังคาเรือน อาจจะมีถึง ๑๐ หลังคาเรือนละมัง เราจัดให้อย่างนั้นไม่ต้องวิตกวิจารณ์ พระอยู่สบายจริงๆ ก็เราเป็นผู้ไปดูเองจัดเองเลี้ยงดูท่านเองจะบกพร่องที่ตรงไหน

การภาวนานี้เข้มงวดกวดขัน บอกเด็ดขาด ธรรมะของเราที่ไปแสดงไปเด็ดขาดอยู่ที่วัดถ้ำภูวัญ ใครมาอยู่ที่นี่มาตั้งรกรากขึ้นมาทำคงทำครัวบ้างอะไรบางอย่างอยู่ในบริเวณวัดนี้ไม่ได้บอกอย่างนั้นเลย ไม่ได้จริงๆ นะเรา ไล่หนีเลย ไม่ต้องการความสงบ

สุขร่มเย็นจากการมาทำครัวถวายพระ มันจะมาจู้จ้าน ดีไม่ดีมีส่วนเสียอยู่ในนั้นด้วย มีทั้งผู้หญิงผู้ชายเลอะเทอะ ห้าม เพราะฉะนั้นท่านอุทัยจึงไม่กล้ารับใคร เราสั่งขาดเลย เชียวนะ ไม่ให้ใครมาจู้จ้าน ให้มีตั้งแต่พระเราปฏิบัติ สะดวกสบายตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้าไปทำคงทำครัวมีคนไปพักอยู่นั้นเป็นประจำแล้วมันจะมีส่วนเสียอยู่นั้น จึงไม่ให้ไป

เราเป็นคนเลี้ยงดูหมดจนกระทั่งทุกวันนี้ ท่านอุทัยไปอยู่ทางเขาใหญ่ พระที่อยู่ชื่อท่านเสถียรหรืออะไรท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเรื่อยมา เป็นรองกันมาเรื่อยๆ ดูอาการทุกอย่างดีอยู่ ท่านอยู่นั้นละ เราก็ไว้ใจ อย่างนั้นละจะอย่างไร ความเอาใจใส่พระเจ้าพระสงฆ์ เราไม่มีทางตำหนิว่าอย่างนั้นเลยเรา เกี่ยวกับพระกับเนตรความเมตตา สงสาร ซอกแซกซิกแซกเข้าไปดูหมด อดอยากขาดแคลนให้รู้ๆ มาพอชวนชวยแล้วชวนชวยให้ๆ ไปวัดนั้นวัดนี้ไปดูทั้งนั้นแหละ ไปให้ ไม่ได้ไปเอานะ เป็นนิสัยประจำ จะว่านิสัยก็ถูก เป็นอยู่ในน้ำใจนี้แหละ ความเมตตาสงสารซอกแซกซิกแซกไปดูเป็นอย่างไร สมบูรณ์พูนผลกันบ้างหรือเป็นอย่างไร ดูพระเนตร

นี่ละการปฏิบัติของเราทำมาอย่างนี้กับพระ การเที่ยวกรรมฐานก็เราผ่านมาก่อนแล้ว ความอดอยากขาดแคลนพระกรรมฐานผ่านไปหมดแล้ว เราก็ผ่านมาแล้ว การปรับปรุงแก้ไขตัดแปลงให้พอเหมาะพอสมกับวงกรรมฐานทั้งหลาย เรื่องอาหารการกินทำไมจะทำไม่ได้ มันก็ทำได้ละซิ เวลานี้กรรมฐานเรายังหดยิ่งย่นเข้ามา เรียวเข้ามาจนเป็นกรรมฐานทางด่วน ไม่มีทางนะ กรรมฐานเราสายพ่อแม่ครูจารย์มันมันจะไม่มีทางนะ ถ้าลงไม่มีทางเขาไม่เรียกว่าหมานะ ไม่มีทางเป็นคนปลอม ถ้าว่าเป็นหมาก็มีทาง นี่ว่าเป็นคน ว่าเป็นหมาก็พูดไม่ลงอะไรก็พูดไม่ลง สะเทินน้ำสะเทินบก

พวกนี้จ่านรกเก็บไม่หวาดไม่ไหว ลงนรก ปิดข้อมือเอาไว้ยังจะลง คนนี้ลงบัญชี คนนี้จะลงนรกหลุมนั้น คนนี้จะลงนรกหลุมนั้นด้วยกรรมนั้นกรรมนี้ๆ กรรมชั่วซ้ำลามาก มีแต่จะไหลลงจนจ่านรกจะตายละเขียนบัญชีจัดคนชั่วซ้ำลามาก จิตใจดำน้ำขุ่น ไม่มีศีลมีธรรมภายในใจแล้วอย่าหวังนะมรรคผลนิพพาน กี่กี่ปีกี่กัลป์ก็ตาม สวรรค์นิพพานทุกชั้นๆ ไม่มีหวังถ้าใครไม่ได้สร้างความดีงามเอาไว้ นรกเปรตอสุรกายสัตว์เดรัจฉานมีกี่หลุม ท่านบอกไว้อย่างย่อๆ ว่านรก ๒๕ หลุม

เหล่านี้ถ้าคนดีแล้วไม่มีทางที่จะไปตก มีแต่คนชั่วจะไปตก เต็มอยู่ในนรกๆ มีแต่คนชั่วจิตใจต่ำทราม ไม่รู้จักบาปจักบุญอะไรเลย เห็นแก่ท้องแก่ปากเจ้าของได้กินวันหนึ่งๆ พอ จิตใจจะหิวโหยโหยแรง หรือจะตกนรกหลุมไหนไม่คำนึง นี่ละพวกนี้พวกไหลลงนรกจนจ่านรกลงบัญชีไม่ทัน อย่าพากันไปสวรรค์นะพวกที่อยู่ใต้ถุนศาลานี้ ทั้งพระเหล่านี้ให้ไปถามจ่านรกเขาเป็นเวลาเท่าไร เป็นเวลาเหมาะไหม ถ้าเขากำลังกินข้าว

กันอยู่อย่าเข้าไปยุ่งเขานะ ถ้าลงได้เข้าไปยุ่งเขาแล้วเขาจตทั้งวันเขาไม่ได้กินข้าวละ พวกนี้กวนเขาพวกที่จะลงนรกนี้

คนนั้นก็ให้จตคนนี้ให้จต คนนี้ลงนรกหลุมนั้นเพราะทำกรรมอันนั้น คนนี้ลงนรกหลุมนี้เพราะทำกรรมอันนี้ ผู้จตมันเลยจะตาย บอกพระวัดป่าบ้านตาดนี้แหละ เขาจตไม่หวาดไม่ไหว ฟาดไปสวรรค์นิพพานไม่ต้องจต เอาเลย พระพุทเจ้าไม่มีใครจตให้พระองค์นะ มาสอนเรื่องบาปบุญนรกสวรรค์นิพพานให้พวกเราทั้งหลาย เห็นไหมละ นั้นละธรรมไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบีบบังคับ เราบังคับเราเองก็ดีขึ้นมาเอง จำไว้ละทุกคน ๆ ถ้าศาสนาไม่มีในหัวใจของโลกแล้วอย่าหวังนะความเจริญ ไม่มีโลกนี้จะหาความเจริญที่ไหน อยู่ที่ใจเท่านั้น

ถ้าใจพาเจริญเจริญ ใจพาเสื่อมเสื่อม ใจพาสุขสุข ใจพาทุกข์ทุกข์ โลกธาตุนี้ความสุขความทุกข์รวมที่หัวใจดวงเดียว ทุกข์มีมากน้อยเพียงไรใจเป็นผู้ทำ ไปที่ไหนก็ใจเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม บาปบุญคุณโทษอยู่ที่ใจ ถ้าใจเป็นผู้ทำแล้วองทุกข์ทั้งหลายไม่ได้อยู่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศนะ จะอยู่ที่หัวใจของผู้สร้างบาปสร้างบุญ บุญก็อยู่ที่หัวใจ บาปอยู่ที่หัวใจ ให้พากันคัดเลือกตัวเอง ในหัวใจของเราเอง จำให้ดี อยู่ไปเดิน ๆ ดำเนิน ๆ วันหนึ่ง ๆ เราสลดสังเวชเหมือนกันนะ อยู่ไปอย่างนั้นแหละ

ไม่ได้ยกตนข่มท่าน เอาธรรมที่เลิศเลอแล้วมาสอนโลก จุดลากโลกเข้าสู่ธรรมอันเลิศเลอนั้นต่างหาก พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติบ้าง มันเหลวไปทุกวัน ๆ เลวลงทุกวัน จะทำอย่างไร เรียนสูงเท่าไรมันสูงเรื่องของกิเลสต่างหาก พวกเยอหยิ่งจองหอง พวกเรียนสูง ๆ มีแต่เยอหยิ่งจองหอง กิเลสมันชอบยอ เยอหยิ่งจองหองไม่มีอะไรเกินกิเลส ถ้าเรียนวิชาทางโลกไม่มีธรรมเข้าแทรกตัวนี้ตัวสำคัญ เยอหยิ่งจองหองสุดขีดของมันนั้นแหละ ถ้ามีธรรมไม่ตื่น ท่านไม่หลงคนมีธรรม มันต่างกันนะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

กำลังเตรียมของอยู่ที่ศาลาใหญ่ กำลังให้เขาเตรียมขนของเข้ามาศาลา พวกเครื่องกระป๋อง คือพวกข้าวพวกอะไรนี่ก็ไม่จำเป็นนัก เราเอาของไปทิ้งที่ต้งให้ได้ของจำเป็นไป ก็เลยสั่งเขาไปเอาของในตลาด เครื่องกระป๋อง พวกอาหารยาวกำลังขนเข้ามาเมื่อเช้าเดินออกไปก็ไปดู ไปดูของในศาลาใหญ่ จะขนไปทั้งหมด ไปทางนั้น เขาเรียกพวกไทยใหญ่ พวกไทยใหญ่ทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน รู้สึกว่าอดอยากอยู่มาก เราก็จะยกอันนี้ละไป ถ้าจำไม่ผิดตกลงกันว่า ของเราจัดการเอง ไปส่งให้เอง ไม่ให้ทางโน้นมา ดูว่าจ้งนะ คือถ้าทางโน้นมารับมันพะรุงพะรัง ให้ทางเราเตรียม มีอะไรเตรียมใส่รถ เต็มรถแล้วไปเลยกลับมาสบาย ไม่ต้องพะรุงพะรังอะไร เป็นอย่างนั้นละ แต่การไปจะไปตอนไหน จวนแล้วละ ของพร้อมเมื่อไรไปเมื่อนั้น

วันที่ ๓๐ วันเปิดโลกธาตุ จะก่อนหรือหลังไม่แน่เราบอก ถ้าของเราพร้อมแล้ว เมื่อไรเราก็ก็นี่ก็จะไปส่งให้ทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน เมื่อเช้านี้เข้าไปดู ออกไปแต่เช้าขา กลับมาก็มาดู ของเยอะอยู่นะ เอาไปตามจุดที่จำเป็น ๆ เช่นอย่างทางแม่ฮ่องสอน พวกไทยใหญ่นี้ก็จำเป็น เป็นกลุ่ม ๆ อยู่ ก็จะยกไปให้ ของอยู่ที่ศาลาใช้ทั้งนั้น ที่เอามาไว้แล้ว พวกเครื่องกระป๋อง ถ้าเขามารับมันจะพะรุงพะรังลำบากเปล่า ๆ ก็เรตตั้งใจไปให้เขา ให้เขายุงตลอด ทั้งที่ไม่ค่อยเข้าใจนัก ไม่เหมาะ ของเราเราจัดการเอง เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง จัดการเอง บรรทุกใส่รถแล้วไปเลยเราว่างั้นนะ ส่งให้เต็มรถเรียบร้อยแล้วเราก็กลับเลย ไม่ยุ่งอันนี้ไม่ยุ่ง เราว่างั้นละ

เราให้ความเห็นแล้ว แต่ยังไม่ได้กำหนดว่าจะไปวันไหนเท่านั้น คอยดูของเขาจะพร้อมเมื่อไร พร้อมเมื่อไรก็ไป เมื่อเช้านี้ออกไปดูเห็นเยอะแล้ว ของที่จะเอาไปทางแม่ฮ่องสอน คอยดูมันจะได้สักกี่คันรถ รถสิบล้อดูว่าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๓ คันหรือ ๕ คันก็ไม่รู้นะ ที่จะเอาของไปแม่ฮ่องสอน ทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พูดให้มันชัดเจนว่า หัวใจดวงนี้มันครอบโลกธาตุ เจ้าของตัวเท่าอึ้งนี้มันติดอยู่ เห็นไหมล่ะ แต่ใจดวงนี้มันครอบโลกธาตุด้วยความเมตตาโลก ไม่มีคำว่าหมดว่ายังอะไร เพราะฉะนั้นอะไรถึงไหนถึงกัน คิดดูซิว่าขึ้นต่อยมวยเขาเป็นขนาดแซมเปียนเขายังต่อที่ละหมัด ๆ เราสองหมัดชัดเลย เอาขนาดนั้นนะ มันเก่งขนาดไหน เขาไม่เคยมีกันแซมเปียนนะ เขาต่อที่ละหมัดสองหมัดอย่างนี้ เราเอาที่เดียวใส่เลย มันต้องอย่างนั้นซิ ผลอย่างนี้ไม่ไปไหนนะที่ทำเหล่านี้ ไม่ไปไหน ไหลออกกว้างขนาดไหน ไหลเข้ากว้างขนาดนั้น เปิดกว้างออกไหลออก เข้าไหลเข้า ที่นี้คนคับแคบตีบตันเห็นแก่ได้อย่างเดียว ปิดไม่ให้มันออก มันเลยไม่เข้า นั่นเห็นไหมล่ะ เอา เปิดออก ๆ ที่นี้ออกเท่าไรมันก็เข้าของมันได้

เราจะทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเสียในชาตินี้ เพราะรู้อยู่เต็มหัวใจแล้วไม่มีอะไรสงสัยในนี้แล้ว ทำอะไรมีแต่ความเมตตาล้วน ๆ มันหมุนของมันอยู่ในนั้นละ จะเป็นโลกเป็นสงสารมันไม่มี ทั้งที่ติดดินกิริยาเหมือนโลก ๆ แต่หัวใจไม่ได้เป็น เป็นธรรมล้วน ๆ เมตตาธรรมครอบ ๆ ตลอดไปเลย ที่ส่งของไปแม่ฮ่องสอนคราวนี้ ส่งไปไม่ให้น้อยเราบอกแล้ว เอาให้เต็มเหนียว ๆ เลย ทางเวียงจันทน์คราวก่อนนั้นเขาไม่มีวาสนาก็ไม่ให้โยนไปทางแม่ฮ่องสอนหมดเลย ของมากตั้ง ๑๐ กว่าคันรถ จากนี้ถึงแม่ฮ่องสอนปั้งเลย ถ้างลงได้ขึ้นมาอย่างนี้ถอยไม่ได้ต้องต่อเลยจะว่าไง

นี่ก็กำลังเตรียมเต็มศาลาเดี๋ยวนี้ของ ก็บอกว่า เอาให้พอว่างั้นเลย ถ้างลงว่าให้พอเอาเท่าไรเอาเถิด เราเปิดหมดแล้วนะนั่น ถ้างลงว่าเอาให้พอแล้วเปิดหมดแล้ว เอา ๆ ไปเลย ที่จะให้ตำหนิมากเกินไปไม่มี ถ้างลงได้เปิดว่าเอาให้พอแล้ว เรียกว่าหมดเลย หมด

ตัวเลย ถ้าหมัดก็ทั้งสองหมัดเลยไปด้วยกัน เอาอย่างนั้นละ ผู้จนจนนี้ ผู้มีก็พออยู่พอ เป็นพอไป ไม่เห็นใจผู้ที่แบกกองทุกข์บ้างเลยไม่สมควรมนุษย์เราอยู่ด้วยกัน อยู่ต้องดู หัวใจกันให้ทั่วถึง เฉลี่ยเพื่อแผ่ต่อกันได้ มีมากมีน้อยทั่วถึงกัน ถ้ามีแต่ความตระหนี่ดี เหนียวนี้มีเท่าไรไม่พอทำโลกให้เดือดร้อน แม้ที่สุดตัวเองก็เดือดร้อน แน่เป็นอย่างนั้น นะ ทำลงไป

อย่างที่เราช่วยโลกคราวนี้ก็เหมือนกัน ช่วยคราวนี้ก็เห็นชัดเจนแล้ว มีอะไรที่เรา มากำไว้ไม่มีเลย ทุกอย่างบริสุทธิ์ที่สุดส่วน นั้นละธรรมเป็นผู้นำอย่างนั้น ตายใจได้เลย นี่เราเป็นผู้นำ ธรรมของเราเต็มหัวใจ เมตตาเต็มหัวใจไปด้วยกัน ไม่มีที่จะรั่วไหลแตก ซึมไปไหนไม่มีเลย อย่างทองคำนี้มาชื่อนี้ รั่วไหลไปไหน ไม่เคยมี ใครได้ที่ไหน เขาให้ที่ ไหนเขาก็เอามา ๆ เรียกว่าตายใจกันเลยว้างนั้นเออะ เข้าหมดทองคำ ไม่ให้รั่วไหลแตกซึม ไปไหน บอกเข้าคลังหลวงทั้งหมดก็เข้าหมดเลย ทองคำได้ตั้ง ๑๑,๔๘๒ กิโล เอ้อ นี้ละ ทองคำเข้าคลังหลวงแล้ว นี่ก็ไม่ไหลไปไหนเลย เชื้อเลยเพราะเราเป็นคนบงการ เรอบง การเอง ที่จะรั่วไหลแตกซึมไปไหนไม่มี

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงที่จังหวัดสุพรรณ ไปธุระที่สุพรรณ ไปเห็นเขาชาย ของอยู่ ผู้เฒ่าแก่ ๆ ผู้หญิงแก่ ๆ เขาชายหัวเป็นแถว เราก็ไปเฉลี่ยเอา ร้านนี้ ๆ ๆ เอา หมดทุกร้านเลย ถามเท่าไร จ่ายให้เขาตามนั้นเลย เสร็จแล้ว เอ้า นับให้ชัดเจน อย่าให้ มันขาดมันเหลือไปได้ ก็มีแต่คนแก่เราก็ดูไม่ไวใจนัก พอพ้นจากเขาไปได้สัก ๔-๕ เส้น ให้จอดรถ เอา ๆ นับดูชื่อนี้ คือบางที่มันจำเป็นจะต้องได้กลับไปอีก ความหมายว้างนั้น เอา จอดรถเสียก่อน ของที่กระป๋องนี้เท่าไร ก็กระป๋องนับ ก็เต็มรถไปอีกไม่ทราบว่าจะ ซื่อไปไหนละ มันหากเป็นอยู่ในหัวใจนี้

พอได้เรียบริ้อยแล้ว จ่ายเงินยังงี้ละ เอาจ่าย ขาดเงินไปเท่าไร ดูไม่ถึงร้อยบาท คือเรากินเขาไปสักก็สิบบาทละ นั้นละขาดแล้วนะ ไปกลับ กลับคืนไปอีก ตามหา เจ้าของอีก เอาเงินไปให้เจ้าของให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เขาบอกว่า ตั้งแต่เกิดมาเราก็ไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์อย่างนี้ไปที่ไหน ทางนี้ก็นึกว่าสมบูรณ์แล้ว ก็ไปแล้วหายห่วงแล้ว เรียบริ้อยกันแล้ว ยังเอาเงินมาว่าเงินขาด โอ๊ย ไม่เคยเห็น เขาก็สาธุ อันนี้ก็เหมือนกัน สาธุด้วยกันละนะ นี่ก็ไม่เคยเห็นคนแก่เชื่อ ๆ อย่างนี้ เห็นไหมละ นั้นบทเวลาจะเอา เราก็ไม่เคยเห็นคนแก่เชื่อ ๆ อย่างนี้ ก็เอาอย่างนั้นละ นี่พูดสนุกกันเข้าใจไหม จ่ายเงินให้ เขาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วไป ถ้ารู้ปั๊บแล้วมันไม่ได้จะจิต นี้ละธรรม

ถ้ากิเลสคือก้างขวางคอ เข้ามาขวางไม่ได้เลย ทะลุเลยถึงได้ ธรรมต้องทะลุ ๆ อะไรมาขวางไม่ได้ เราพูดจริง ๆ ในโลกนี้ถ้าหากว่าเราไม่มีที่ใดเป็นที่ไว้ใจ มันมีแต่พวก ก้างขวางคอ ๆ เราจะอยู่คนเดียวเรา เราสะดวกสบาย ด้านภวานานี้สว่างจ้าครอบ

โลกธาตุ เห็นไหมมีอะไรมาขวาง ถ้ากิเลสเข้ามาบีบนี้ขวางแล้วนั้น ขวางแล้ว เหมือนก้างขวางคอ นี่ละกิเลสเป็นของดีเมื่อไร มันขวาง อยู่คนเดียวทั้งวันทั้งคืนอยู่สบายตลอด โลงไปหมดโลกธาตุอันนี้ไม่มีอะไรเลย เวลาออกมาก็มาเกี่ยวข้องกับนั่นก้างนี้กระดูก เกี่ยวข้องกัน ติดคอไปเรื่อย คาคอเรื่อย

หัดมันฟังแสดงฤทธิ์วันนี้ละ ออกมากวันนี้หัด น้ำมูกขึ้นๆ แล้วไหลออก ที่ ๒-๓ วันเป็นไข้ ไข้วันนี้ไข้หัด มันเจ็บคอ เจ็บแต่ไม่เห็นมีอะไร ว่าจะไอก็ไม่เห็นไอ จามก็ไม่เห็นจามมันเป็นยังไง มันเป็นน้ำมูกซึมเข้าไปเจ็บคอเป็นไข้ แต่เวลาน้ำมูกมันขึ้นแล้วออกมาถึงรู้ว่าเป็นไข้หัดนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ